

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

E. A.,

proti
žalované

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1,

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 4. 2020, č. j. MV-50755-4SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím žalované ze dne 27. 4. 2020, č. j. MV-50755-4SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo jen „ministerstvo“) ze dne 20. 1. 2020, č. j. OAM-11426-12/DP-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu (změnu účelu pobytu) na území ČR za účelem studia a podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění účinném do 30. 7. 2019, povolení k dlouhodobému pobytu neudělil, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce v žalobě uvedl, že dne 5. června 2019 (pozn. soudu: myšleno zřejmě v r. 2018) podal žádost podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy se domáhal vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Jako doklad o plnění účelu požadovaného pobytu předložil potvrzení o studiu Kurzu anglického jazyka u 1. Slovanského gymnázia a jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky se sídlem na Praze 1 (dále jen „1. Slovanské gymnázium“). Tento typ studia však nenaplnňoval parametry požadovaného pobytu, a byl tedy vyzván podle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) k odstranění vad žádosti, k čemuž mu byla poskytnuta lhůta. V rámci této lhůty žalobce žádost neprecizoval, proto došlo k jejímu zamítnutí.
4. Žalobce se domnívá, že správní orgány nepostupovaly podle § 3 správního řádu, neboť v rozporu s § 37 odst. 1 správního řádu posoudily podanou žádost jako žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ačkoliv žadatel coby doklad o plnění účelu požadovaného pobytu doložil potvrzení o studiu u 1. Slovanského gymnázia, kdy toto studium dle svého obsahu naplňuje parametry pobytu za účelem „jiné/ostatní“.
5. Před podáním žádosti žalobce disponoval povolením k pobytu za účelem „jiné/ostatní“, přičemž z jeho jednání vyplývá, že měl v úmyslu požádat o prodloužení pobytu, kdy toliko ve formuláři žádosti nedopatřením zaškrtl kolonku pro vydání nového oprávnění, neboť formulář je zmatečný a může u mladého studenta vyvolat dojem, že žádá-li o další pobytové oprávnění, tak se jedná o nové oprávnění, ačkoliv je zmíněné políčko určeno pro změnu účelu pobytu.
6. Ve smyslu § 37 odst. 1 správního řádu tedy měl správní orgán posoudit podání podle jeho skutečného obsahu a nikoliv podle názvu. Z obsahu žádosti jednoznačně vyplynulo, že žalobce žádá o prodloužení pobytu, když v tomto duchu doložil i doklad o plnění účelu pobytu „jiné/ostatní“. Jedinou vadou žádosti je tedy to, že byla chybně nazvána jako žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, namísto žádosti o prodloužení

dosavadního pobytu. V důsledku tohoto postupu je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žádost byla posouzena podle názvu, nikoliv podle svého skutečného obsahu.

7. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí žalované zrušit a věc jí vrátit k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě k námitce žalobce uvedla, že žalobce ve formuláři tiskopisu žádosti jako účel svého pobytu označil studium a v horní části formuláře na první straně výslovně uvedl, že se jedná o změnu účelu. Prvostupňový orgán tedy logicky vedl řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, čehož si musel být žalobce vědom s ohledem na dvě výzvy k odstranění vad žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu a výzvy k využití možnosti seznámit se se spisovým materiálem ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce se se spisovým materiálem seznámil dne 5. 8. 2019, přičemž se k jeho obsahu nijak nevyjádřil a neuvedl, že by jeho žádost měla být posuzována ve vztahu k jinému účelu, než který uvedl ve své žádosti. V případě žalobce se jedná o řízení o žádosti, které je ovládáno dispoziční zásadou. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2008, č. j. 2 As 27/2008-57, správní orgán není povinen za žadatele domýšlet všechny okolnosti stran jeho žádosti.
9. Za účelové žalovaná považuje tvrzení žalobce, že omylem zaškrtnul možnost vydání nového povolení, ač měl v úmyslu pouze prodloužit svůj stávající pobyt za účelem „jiné/ostatní“. Žalobce nezaškrtnul ve formuláři žádné „políčko“, ale výslovně uvedl, že se jedná o změnu účelu. Správní orgán s ohledem na označení žádosti tedy nemohl seznat, že by snad žalobce měl v úmyslu podat žádost o prodloužení stávajícího pobytového oprávnění. Žalobce si s ohledem na svou pobytovou historii musel být vědom rozdílů mezi účely pobytu „studium“ a „jiné/ostatní“, neboť do 30. 6. 2017 na území pobýval za účelem studia a následně do 29. 6. 2018 za účelem „jiné/ostatní“. Ani v odvolacím řízení žalobce neuvedl, že by jeho žádost měla být považována za žádost o prodloužení stávajícího pobytového oprávnění.
10. Účely pobytu „jiné/ostatní“ a „studium“ jsou naprosto odlišné. Dlouhodobý pobyt za účelem studia je odrazem směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. května 2016, možností volného přístupu na trh práce a po ukončení studia s možností následného pobytu na území za účelem hledání zaměstnání. Odlišení těchto pobytů vyplývá přímo ze zákona o pobytu cizinců. Správní orgán nebyl nadán pravomocí rozhodnout o překvalifikování podané žádosti, pokud žalobce nesplňoval podmínky pro pobyt na území za účelem studia. Nemohl ani předjímat, zda žalobce hodlá učinit změnu obsahu žádosti a poskytnout mu v tom směru přiměřené poučení. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76, s tím, že součástí poučovací povinnosti není návod, co by účastník řízení měl činit k dosažení žádaného výsledku.
11. Žalovaná tedy navrhla žalobu zamítnout.

III.

Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu předloženého žalovanou soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

13. Dne 5. 6. 2018 podal žalobce Ministerstvu vnitra žádost, kde na její přední straně je rukou dopsáno „x změna účelu“ a v bodě 15. žádosti je vyplněno jako Účel pobytu na území „studium“. Z bodu č. 14 vyplývá, že žalobce je studentem na 1. Slovanském gymnáziu.
14. K žádosti je připojeno potvrzení 1. Slovanského gymnázia ze dne 1. 6. 2018 o přijetí ke studiu, potvrzující denní formu studia Kurz anglického jazyka v rozsahu 25 vyučovacích hodin týdně od 1. 9. 2018 do 31. 8. 2019.
15. Žalobce byl vyzván k odstranění vad žádosti (výzvou ze dne 5. 6. 2018, č. j. OAM-11426/DP-2018). Ve výzvě bylo uvedeno, že žalobce požádal téhož dne o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia. Ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti a předložení platného cestovního dokladu, dokladu o zajištění ubytování, dokladu o cestovním zdravotním pojištění a o zaplacení pojistného, ve lhůtě 120 dnů ode dne doručení výzvy, s poučením, že v případě neodstranění vad bude řízení o žádosti zastaveno. Výzvu si žalobce osobně převzal dne 5. 6. 2018.
16. Žalobce byl dále výzvou ze dne 1. 2. 2019, č. j. OAM-11426-6/DP-2018, vyzván k odstranění vad žádosti ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy, a to k předložení dokladu potvrzujícího účel pobytu na území ČR - studia dle § 42d zákona o pobytu cizinců, s poučením, že v případě neodstranění nedostatků bude žádost žalobce zamítnuta. Žalobce byl poučen o tom, že Kurz anglického jazyka na 1. Slovanském gymnáziu, k němuž předložil potvrzení o přijetí ke studiu, není akreditován, tedy nejde o studium ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců, s tím, že účelem požadovaného dlouhodobého pobytu je studium a tedy je třeba doložit doklad o tom, že se na území ČR hodlá věnovat aktivitám, které jsou studiem ve smyslu § 64 tohoto zákona, tedy aktivitám vymezeným výše ve výzvě. Výzva byla žalobci doručena veřejnou vyhláškou ve smyslu § 25 odst. 2 správního řádu.
17. Dne 16. 4. 2019 byla pod č. j. OAM-11426-8/DP-2018 vydána výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, kde bylo uvedeno, že Kurz anglického jazyka na 1. Slovanském gymnáziu není studiem ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců, a potvrzení o přijetí ke studiu tohoto kurzu tedy není možné považovat za doklad prokazující účel studia na území, jak bylo požadováno výzvou ze dne 1. 2. 2019, a proto bude správní orgán postupovat v souladu s poučením v předmětné výzvě. Výzva byla žalobci doručena dne 23. 4. 2019.
18. Z Protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 5. 8. 2019, č. j. OAM-11426-10/DP-2018, vyplývá, že žalobce se s podklady seznámil a že se k nim vyjádří písemně do 30 dnů.
19. Z prvostupňového rozhodnutí, jímž byla žádost žalobce zamítnuta a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia nebylo uděleno (z důvodu nepředložení dokladů za účelem ověření údajů uvedených v žádosti) se podává, že žalobci byl dne 5. 3. 2018 udělen dlouhodobý pobyt za účelem „jiné/ostatní“ s platností do 29. 6. 2018. Dne 5. 6. 2018 podal předmětnou žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (dále jen „žádost“). K žádosti bylo připojeno potvrzení 1. Slovanského gymnázia o tom, že žalobce je účastníkem Kurz anglického jazyka v rozsahu 25 h/týden ze dne 1. 6. 2018, a to po dobu od 1. 9. 2018 do 31. 8. 2019.

20. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že uvedené studium nelze podřadit pod studium ve smyslu § 64 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, neboť se nejedná o studium v akreditovaném programu vysoké školy ani o odbornou přípravu ke studiu takového programu ani o jiný typ studia specifikovaný ve výše uvedeném ustanovení. Žalobce na výzvu správního orgánu ze dne 1. 2. 2019 k odstranění vad žádosti, tedy k doložení dokladu prokazujícího účel pobytu na území, konkrétně dokladu o studiu podle § 64 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, nereagoval a doklad nepředložil. S odkazem na § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobce přestal splňovat podmínku pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, když na výzvu správního orgánu nepředložil doklad o tom, že na území ČR plní účel pobytu, kterým je, dle údaje uvedeného v kolonce č. 15 formuláře žádosti výkon studia v souladu s ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Správnímu orgánu se tak nepodařilo ověřit údaj uvedený v žádosti, konkrétně to, že by žalobce plnil účel pobytu „*studium*“. V rozhodnutí je poukázáno na to, že žalobce se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí dne 5. 8. 2019, avšak avizované vyjádření ve třicetidenní lhůtě správnímu orgánu nezaslal.
21. Dne 25. 2. 2020 podal žalobce blanketní odvolání ze dne 14. 2. 2020. K odstranění vad odvolání byl vyzván výzvou ze dne 28. 2. 2020, č. j. OAM-11426-15/DP-2018. V doplnění odvolání ze dne 7. 3. 2020 žalobce uvedl, že míra jeho pochybení je pochopitelná, jelikož je cizincem pocházejícím z diametrálně odlišného kulturního prostředí a v pobytových věcech se neorientuje, přičemž opomněl správnímu orgánu zaslat požadované důkazy. V průběhu odvolacího řízení rozšíří důkazní materiál o požadované doklady a požaduje zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení k novému projednání, neboť v opačném případě by se jednalo o přepjatý formalismus, když po doložení části předmětných důkazů až v odvolacím řízení bude žadatelova žádost kompletní a meritorně projednatelná. Odvolatel (žalobce) se dopustil toliko administrativní chyby, kterou převažuje skutečnost, že se na území ČR nachází již poměrně dlouhou dobu a plní účel pobytového oprávnění. Správní orgán tedy v rámci diskreční pravomoci musí přihlédnout k individuálním okolnostem každé projednávané věci. Odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, k otázce „*přepjatého formalismu*“.
22. Odvolání žalobce bylo přezkoumáno napadeným rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) s tím, že bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Po rekapitulaci pobytové historie žalobce a dosavadního průběhu správního řízení se v napadeném rozhodnutí konstatuje, že odvolání není důvodné. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce výzvou ze dne 1. 2. 2019, č. j. OAM-11426-6/DP-2018, k odstranění vad žádosti, tedy k doložení dokladu o účelu pobytu, splňujícího podmínky podle § 64 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl ve výzvě rovněž upozorněn, proč jím doložený doklad o účelu pobytu neprokazuje plnění účelu studia na území a byl poučen o následcích nepředložení požadovaného dokladu. Na tuto výzvu žalobce nereagoval, před vydáním rozhodnutí se prokazatelně seznámil se spisovým materiálem, a tedy mu byla vada jím doloženého dokladu o účelu pobytu známa. Zákon o pobytu cizinců v § 64 taxativně vymezuje, co se rozumí studiem pro účely tohoto zákona. Požadovaný doklad nebyl předložen ani v odvolacím řízení, v němž zůstal žalobce zcela neaktivní.
23. K námitce přepjatého formalismu Komise uvedla, že pokud byl zjištěn důvod pro nevyhovění žádosti žalobce, nelze postup správního orgánu I. stupně v souladu s § 51 odst.

3 správního řádu vnímat jako přepjatý formalismus, ale jako interpretaci příslušných právních předpisů. Komise zde odkázala na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51, kdy pokud by účastník řízení chtěl brojit proti přepjatému formalismu porušujícím jeho ústavně zaručená práva, musel by napadat ústavní konformitu dotčených ustanovení zákona.

24. K námitce neznalosti právních předpisů Komise odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 A 298/2010-48, s tím, že cizinec se nemůže dovolávat neznalosti právní úpravy stanovící podmínky pro jeho oprávněný pobyt na území. Žalobce byl povinen včas reagovat na výzvu správního orgánu I. stupně k doložení požadovaného dokladu. Jedná se tak spíše o liknavost účastníka, než o jeho administrativní pochybení. Dále bylo odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2008, č. j. 2 As 27/2008-57, s tím, že není povinností správního orgánu, aby za účastníka domýšlel všechny okolnosti týkající se jeho žádosti vycházející jen z jemu známých potřeb.
25. Správní orgán I. stupně rovněž neměl povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života účastníka řízení, jak vyplývá ze zákona ve znění účinném do 30. 7. 2019. Komise k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48.
26. Závěrem Komise shrnula, že ani v odvolacím řízení nevyšly najevo skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Účastníkovi nesvědčí žádné rodinné vazby na území a ani délka jeho pobytu nemůže vyvážit důvod, pro který byla jeho žádost zamítnuta. Sam žalobce nenabídl jediný důkaz, který by mu mohl ve vztahu k jeho rodinnému a soukromému životu svědčit. Komise poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34. Napadené prvostupňové rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu s právními předpisy a nebyly shledány ani takové vady správního řízení, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy.

IV.

Posouzení žaloby

27. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
28. Soud rozhodl o věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení ve lhůtě nevyjádřili s takovým projednáním věci svůj nesouhlas, má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
29. Soud vycházel z následující právní úpravy:
30. Podle § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019: „*Pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*“
31. Podle § 42d zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019: „*(1) Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území je oprávněn podat na zastupitelském úřadu cizinec, pokud na území hodlá pobývat přechodně po dobu delší než 3*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

měsíce a jde-li o studium podle § 64, s výjimkou vzdělávání v základní škole, střední škole nebo v konzervatoři, které není uskutečňováno v rámci výměnného programu nebo odborné praxe prováděné za úplatu. (2) K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle odstavce 1 je cizinec povinen a) předložit náležitosti uvedené v § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a e), b) předložit souhlas rodičů, popřípadě jiných zákonných zástupců nebo poručníků, s pobytem dítěte na území; souhlas rodiče, zákonného zástupce nebo poručníka se nevyžaduje, jde-li o rodiče, zákonného zástupce nebo poručníka, který za dítě podal žádost nebo se kterým bude dítě společně pobývat na území, a dále pokud cizinec prokáže, že souhlas nemůže z důvodů na jeho vůli nezávislých předložit, nebo pokud již dítě pobývá na území na základě dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, c) prokázat zajištění prostředků k pobytu na území (§ 13), jde-li o studium na vysoké škole nebo neplacenou odbornou praxi; v ostatních případech doklad o tom, že náklady na pobyt cizince přebírá tuzemská hostitelská organizace, d) na požádání předložit náležitosti podle § 31 odst. 4. (3) Před vyznačením víza k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území je cizinec povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.“

32. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019: „Cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, a na cizince uvedeného v odstavci 2.“
33. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zák. o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019: „Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.“
34. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
35. Jedinou žalobcovou námitkou je tvrzená nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobená tím, že podle názoru žalobce správní orgán bez dalšího vyhodnotil podanou žádost podle jejího názvu v rozporu s jejím obsahem, čímž porušil § 37 odst. 1 a § 3 správního řádu.
36. Podle § 37 odst. 1 správního řádu: „Podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.“
37. Podle § 3 správního řádu: „Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný

pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“

38. Městský soud má za to, že správní orgány nepochybily, pokud předmětnou žádost žalobce (správně a zcela logicky) posoudily jako žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (změnu účelu), ani ve svém závěru o tom, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia z důvodu nepředložení dokladu prokazujícího účel pobytu na území ve smyslu § 64 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 7. 2019 (kde je vymezeno, co se rozumí studiem pro účely tohoto zákona) ve stanovené lhůtě.
39. Ze správního spisu vyplývá to, k čemu již dospěly správní orgány. Na přední (první) straně žádosti žalobce ze dne 5. 6. 2018 není v horním obdélníkovém prostoru označena (zakřížkována) žádná z možností, které jsou zde nabízeny slovy „požadovaný označte křížkem“ (uvedeno rovněž v anglickém jazyce), tj. žádost: o povolení k trvalému pobytu/o povolení k dlouhodobému pobytu/o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu/o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu pro cizince – výměnu rozhodnutí o povolení k pobytu za průkaz o povolení k pobytu pro cizince na území České republiky; uvedeno rovněž v anglickém jazyce. Žalobce „nezakřížkoval“ žádnou z požadovaných kolonek, ač mohl zvolit možnost „prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu“, jak uvádí, že měl vlastně v úmyslu. Místo toho do úvodního horního rámečku žádosti ručně dopsal „x změna účelu“. V bodě 15. Účel pobytu na území pak vyplnil „studium“.
40. Soud se ztotožnil s názory správních orgánů v tom, že takto vyplněný formulář žádosti lze chápat jedinečně tak, že žalobce požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp., že požádal o „změnu účelu“ pobytu z „jiné/ostatní“ (na který pobýval do 29. 6. 2018) na „studium“ (na které již pobýval i dříve do 30. 6. 2017), tedy za podmínek § 42d a § 64 cit. zákona. Správní orgán I. stupně tedy správně vyhodnotil, že zde nastala situace předvídaná § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy v případě, že je cizinec držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, je povinen požádat o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Vyplývá to rovněž z pobytové historie žalobce, když žalobci byl dne 5. 3. 2018 udělen dlouhodobý pobyt za účelem „jiné/ostatní“ s platností do 29. 6. 2018 a dne 5. 6. 2018 byla podána nová žádost, tedy logicky před vypršením stávajícího pobytového oprávnění podal žalobce žádost novou, ke které připojit Potvrzení o přijetí ke studiu a jako účel pobytu na území uvedl „studium“. Soud rovněž souhlasí s názorem žalované, že žalobci musel být rozdíl mezi účely pobytu „jiné/ostatní“ a „studium“ znám, když do 30. 6. 2017 pobýval na území za účelem studia a následně do 29. 6. 2018 za účelem „jiné/ostatní“. Správní orgán tedy nevyšel pouze z toho, jak bylo podání označeno, nýbrž i z jeho skutečného obsahu ve smyslu § 37 odst. 1 správního řádu a z logiky věci.
41. Soud má za to, že na všechny cizince jsou v tomto směru kladeny shodné nároky a neobstojí tedy žalobní námitka, že „z jeho [žalobcova] jednání vyplývá, že měl v úmyslu požádat o prodloužení pobytu, kdy toliko ve formuláři žádosti nedopatřením zaškrtnul kolonku pro vydání nového oprávnění, neboť formulář žádosti je formulován zmatečným způsobem“ a žalobce se v něm tedy neorientoval, jelikož je cizinec. Formulář soud shledává dostatečně srozumitelným, nadto je i dvojjazyčný (obsahuje i anglický překlad).
42. Všichni žadatelé o pobytové oprávnění jsou ve stejné pozici a nikdo není a ani nemůže být nikterak zvýhodňován oproti ostatním. Lze souhlasit s odkazem žalované na závěry,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vyjádřené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 A 298/2010-48: „K námitce žalobkyně, že si nebyla vědoma žádné lhůty k podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a že čekala na nové pracovní povolení, soud uvádí, že platí obecná právní zásada *ignorantia legis neminem excusat*, tzn. neznalost zákona neomlouvá. Cizinec musí sám dbát na to, aby znal právní předpisy České republiky a aby je také dodržoval. Nelze opomenout skutečnost, že se v daném případě jedná o neznalost základních podmínek pobytu cizince na území České republiky, kterou není možné tolerovat. Žalobkyně se nemůže dovolávat neznalosti právní úpravy, která se jí bezprostředně dotýká a která stanoví podmínky pro její oprávněný pobyt na území cizího státu. Z tohoto důvodu soud konstatuje, že žalobkyně o zákonné lhůtě pro podání žádosti, příp. i o možnosti doložit některou z náležitostí žádosti až v průběhu správního řízení, vědět měla a mohla. V souvislosti s výše uvedeným neobstojí ani námitka, že žádost podávala žalobkyně poprvé sama. Odpovědnost za vlastní nedůslednost nemůže žalobkyně přenášet na jiné subjekty; stejně tak nemůže svou zásadní neznalost úpravy podmínek pobytu omlouvat neposkytnutím právní pomoci třetího subjektu – agenturního zaměstnavatele. Cizinec pobývající na území České republiky (včetně žalobkyně) by se měl ze své vlastní iniciativy informovat o podmínkách svého pobytu; měl by znát svá práva a povinnosti vyplývající z jeho statusu cizince.“

43. Rovněž tak podle (i žalovanou poukázaného) rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2008, č. j. 2 As 27/2008-57: „Nícméně je evidentní, že řízení zahajované na návrh (ať již podle občanského soudního řádu či podle správního řádu) bude vždy vycházet ze stejné logiky věci: návrh musí být řádně vymezen a rozhodnutí vydané na základě tohoto návrhu nesmí zásadně jít nad rámec návrhem vytyčený; opak by popíral smysl návrhového řízení. Nesprávný je i argument žalovaného, že povolení bylo prodlouženo o 30 let, aby co nejvíce odpovídalo veřejnému zájmu. Ten byl spatřován konkrétně v tom, že prodloužení o 15 let by nemuselo být dostatečné z hlediska návratnosti vložených investic žadatele. Zde ovšem je třeba upozornit na to, že návratnost investic žadatele je čistě jeho soukromým zájmem, zdaleka nikoliv veřejným. Je potřeba připomenout, že veřejná správa je sice službou veřejnosti, avšak není třeba ji vykonávat paternalisticky vůči jejím adresátům. Rozhodně není úkolem správního orgánu, aby za žadatele domýšlel všechny okolnosti týkající se jeho žádosti vycházející z jen jemu známých potřeb.“
44. Jak je zřejmé ze správního spisu, správní orgán I. stupně se pokusil výzvou ze dne 1. 2. 2019 v součinnosti se žalobcem odstranit vady žádosti, když jej vyzval k předložení dokladu potvrzujícího účel pobytu na území ČR a uvedl, proč dosud předložený doklad o přijetí ke studiu Kurzu anglického jazyka na 1. Slovanském gymnáziu nepovažuje za dostačující, když toto studium nenaplnuje podmínky § 64 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl rovněž výslovně poučen o tom, že v případě neodstranění této vady správní orgán jeho žádost zamítne. Zásilka obsahující tuto písemnost byla vrácena z důvodu, že adresát byl neznámý, resp. nebyl uveden na schránkách. Následně byla doručena veřejnou vyhláškou. Výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 16. 4. 2019 si žalobce převzal dne 23. 4. 2019. Rovněž v této výzvě byl upozorněn na to, že zatím předložené potvrzení o přijetí ke studiu na 1. Slovanském gymnáziu nenaplnuje smysl § 64 zákona o pobytu cizinců, a bylo zde rovněž odkázáno na výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 1. 2. 2019, s poučením, že z důvodu neodstranění vady žádosti bude správní orgán postupovat v souladu s poučením v předmětné výzvě (tedy, že žádost zamítne). Se spisem se žalobce prokazatelně seznámil dne 5. 8. 2019 (Protokol z téhož dne), když uvedl, že se písemně vyjádří ve lhůtě 30 dnů, což však neučinil.

45. Podle názoru soudu tedy bylo učiněno vše pro to, aby žalobci bylo vysvětleno, co po něm správní orgán požaduje a proč a byl mu k tomu poskytnut dostatečný časový prostor. Výzva k odstranění vad žádosti ze dne 1. 2. 2019, č. j. OAM-11426-6/DP-2018, a v ní obsažené poučení je srozumitelné, určité a dostatečně konkrétní a je specifikováno přímo na případ žalobce. S ohledem na vzhled výzvy (zvýraznění podstatných pasáží tučně) lze důvodně předpokládat, že taková výzva je dostatečně srozumitelná i cizinci a obsahuje všechny zásadní informace, tedy uvedení rozhodné právní úpravy, shrnutí doposud zjištěného skutkového stavu a jeho subsumpci pod příslušnou právní normu, popis zjištěné vady a obecný návod k jejímu odstranění. Žalobce si mohl nejpozději při seznámení se spisem své případné nejasnosti stran toho, jak má dále postupovat, se správním orgánem vyjasnit. Ničeho v tomto směru však neučinil. Ani v odvolacích námitkách nepoukázal na to, že by snad jeho žádost měla být posuzována jinak a že byla „omylem“ z neznalosti chybně vyplněna. V doplnění odvolání je jen obecně uvedeno, že *„žadatel je cizincem, který pochází z diametrálně odlišného kulturního prostředí a v pobytových věcech se neorientuje, pročť opomněl správnímu orgánu zaslat požadované důkazy“* (bez specifikace, které), a dále, že *„žadatel uvádí, že v průběhu odvolacího řízení rozšíří důkazní materiál o požadované doklady“*, což nikterak nekonkretizuje a což ani neučinil. Jelikož tedy žalobce byl správním orgánem řádně poučen, jde neodstranění této vady jen k jeho tíži. Pokud si žalobce nebyl jist meritem problému či se pro složitost právní úpravy nedokázal zorientovat ve vyvstálé situaci, mohl se obrátit na profesionální poskytovatele právních služeb, a to i dříve než až v odvolacím řízení.
46. Žalobce i v žalobě sám poněkud zmatečně uvádí, že *„podal žádost dle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, skrze kterou se domáhal vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, za účelem studia“* (I. část žaloby, druhý odstavec; zvýrazněno soudem), níže však oproti tomu uvádí, že ve skutečnosti však *„z jeho jednání vyplývá, že měl v úmyslu požádat o prodloužení pobytu“* (část II. žaloby, druhý odstavec; zvýrazněno soudem).
47. Smyslem ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu *„je přinutit správní orgány k tomu, aby podání účastníků nehodnotily jen podle formálních kritérií nebo formálního označení, ale aby zkoumaly skutečný obsah podání, tj. co účastník řízení požaduje. Povinnost správního orgánu hodnotit podání podle jeho obsahu však rozhodně neznamená, že by správní orgán měl oprávnění nebo dokonce povinnost bez dalšího podsouvat účastníkovi řízení tvrzení, námitky, návrhy nebo argumenty, které jeho podání vůbec neobsahuje. Správní orgán není oprávněn domýšlet, co účastník asi chtěl nebo mohl chtít učinit. Právě naopak, účastník řízení musí ve svém podání co nejjednoznačněji vyjádřit, čeho se domáhá; vyvstanou-li správnímu orgánu pochybnosti o obsahu nebo účelu podání, musí podatele vyzvat k odstranění vad podání“*. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013 - 28). Uvedeným způsobem bylo v dané věci správním orgánem I. stupně postupováno.
48. K otázce řádného splnění poučovací povinnosti správního orgánu prvního stupně a s tím související dostatečnosti jím zaslané výzvy k odstranění vad podání lze odkázat na § 4 odst. 2 správního řádu, podle něhož: *„Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné“*.
49. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 - 76, uvedl, že *„poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by*

účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku“. Na toto rozhodnutí poukázala rovněž žalovaná ve svém vyjádření k žalobě.

50. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214: *„Správní řád sice výslovně nestanoví, že poučovací povinnost správního orgánu se vztahuje pouze na procesní práva a povinnosti, nicméně z povahy správního řádu jako procesního předpisu vyplývá, že správní orgán je povinen poučit účastníky o právech a povinnostech plynoucích z právních předpisů upravujících řízení před správními orgány. Poučovací povinnost se tedy nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva, tedy zda a jak mají účastníci řízení hájit v řízení svá práva a jaké důsledky pro ně plynou z toho, že tak neučiní. Přiměřenost poučení o hmotných právech znamená, že účastníkům řízení se musí dostat poučení zejména o těch procesních právech, která spadají pod právo na spravedlivý proces. Poučovací povinnost se nadto váže pouze k úkonům správního orgánu“.* Dále je zde rovněž vyjádřen závěr, že: *„Poučovací povinnost správních orgánů však nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad. Účastníkům řízení se může dostat návodu, co je třeba učinit, aby dosáhli žádaného účinku, v rámci právních služeb poskytovaných advokáty či jinými profesionály v oblasti práva.“*
51. *„Poučovací povinnost proto není absolutní a bezbřehá, ale má své limity, přičemž nemůže plně nahradit služby kvalifikované právní pomoci“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 – 51).
52. Závěrem lze tedy konstatovat, že správní orgán řádně splnil svou poučovací povinnost, vyzval žalobce k odstranění vad, stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučil ho o následcích neodstranění nedostatků žádosti. Zamítnutí žádosti v situaci, kdy žalobce v této lhůtě nedoložil potřebné dokumenty, bylo postupem souladným se zákonem i základními zásadami činnosti správních orgánů.
53. Podle § 51 odst. 3 správního řádu: *„Je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.“*
54. Soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, který v rozhodnutí s odkazem na § 51 odst. 3 správního řádu uvedl, že v řízení byla prokázána existence skutečností, které naplňují podmínku pro zamítnutí žádosti ve smyslu § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
55. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51: *Nejvyšší správní soud konstatuje, že z výše citované právní úpravy nutně plyne závěr, že za situace, kdy stěžovatelka předložila pouze takové doklady, z nichž nebylo možné ověřit splnění jedné z podmínek pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (tedy podmínku trvání stejného účelu pobytu, tj. studium ve smyslu směrnice a § 64 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), pak správní orgán neměl jinou možnost než žádost zamítnout a povolení neudělit. Citované ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neumožňuje správnímu orgánu provést správní uvážení, zdali povolení udělí, či nikoliv. Správní uvážení orgánů veřejné správy totiž přichází do úvahy v situaci, kdy příslušná právní norma nespojuje s existencí určité právní skutečnosti jediný konkrétní následek. Opakem správního uvážení je vázanost, jež se uplatní v tomto případě a která subjektu veřejné správy neumožňuje vlastní rozhodování, nedává mu k této činnosti prostor a s naplněním zákonem vyžadovaných podmínek přímo spojuje nutnost určitého přesného řešení. Správní orgán je na základě zásady zákonnosti vázán zákonem a jinými právními předpisy, tudíž jestliže mu sám zákon nedává možnost správního uvážení, nemůže se od dikce zákona odchýlit, aniž by jej tím neporušil, a*

nevydal tak nezákonné rozhodnutí.“ Ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců formulací „[dlouhodobé vízum ministerstvo cizinci] *neudělí*“ jasně stanoví, jak má správní orgán postupovat v případě, že cizinec nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum, a tak také správní orgán I. stupně v daném případě postupoval. Pro správní uvážení zde není místo.

56. Řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu je řízením zahajovaným na základě žádosti a je ovládáno dispoziční zásadou. Proto bylo na žalobci, aby předložil potřebné doklady k prokázání účelu pobytu na území – studia ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců.
57. Žalovaná se řádně vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce a poukázala i na relevantní judikaturu. S poukazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51, se rovněž vypořádala s námitkou přepjatého formalismu, když konstatovala, že pokud by žalobce chtěl brojit proti přepjatému formalismu způsobujícímu porušení jeho ústavně zaručených práv, musel by napadat ústavní konformitu dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Při zjištění důvodu pro nevyhovění žádosti nelze postup správního orgánu I. stupně podle § 51 odst. 3 správního řádu hodnotit jako přepjatý formalismus, ale jako interpretaci příslušných právních předpisů.
58. Pokud pak žalobce v odvolání poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, k otázce „*přepjatého formalismu*“, je třeba rovněž uvést, že toto usnesení rovněž vyslovilo následující závěr: „*Odstraňuje-li soud vady žaloby, potom musí žalobce vždy k odstranění těchto vad vyzvat, stanovit mu k jejich odstranění přiměřenou lhůtu a poučit jej jednak o následcích nesplnění této výzvy a jednak o tom, jak má vadu odstranit. Toto poučení přitom musí být konkrétní a diferencované v závislosti na individuální charakteristice žalobce, vůči němuž směřuje.*“ Požadavkům na takovou kvalitu výzvy k odstranění vad žádosti bylo (v dané věci správním orgánem) vyhověno.
59. Soud rovněž uvádí, že zamítnutí žádosti o udělení pobytu není automaticky spojeno s povinností žadatele opustit území ČR. Taková situace by nastala, pokud by taková povinnost byla žalobci uložena přímo ve výroku rozhodnutí, nikoliv jako jeho možný (teoretický) budoucí následek. Tedy taková situace by mohla nastat až v případě řízení o správním vyhoštění žalobce, kdy by byl správní orgán povinen zkoumat dopady rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, jak výslovně stanoví § 119a odst. 2 zák. o pobytu cizinců v platném znění (srov. § 174a odst. 3 zák. o pobytu cizinců, podle nějž „*přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*“). Proti případnému správnímu vyhoštění je možné se bránit žalobou ve správním soudnictví, která má ze zákona odkladný účinek (§ 172 odst. 3 zák. o pobytu cizinců).
60. Soud uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, při respektování práv žalobce a základních zásad činnosti správních orgánů. Správní orgány správně vyhodnotily, že v případě žalobce nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení předmětného pobytového titulu. Soud s ohledem na shora uvedené neshledal namítané porušení ustanovení správního řádu (§ 37 odst. 1 a § 3). Soud tedy uzavírá, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí a v souladu s požadavky § 2 správního řádu, byly zohledněny žalobcem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tvrzené a doložené skutečnosti (v té formě, v jaké byly předloženy) a z rozhodnutí jednoznačně vyplývá, proč v konkrétním případě žalobce nedošlo k řádnému předložení požadovaného dokladu potvrzujícího účel pobytu – studia ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, kterému však žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

